

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

XXIII. De Canonizatione & translationibus S. VWillibaldi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

Corpus S. Willibaldi Aichstadij in choro Willibaldino asseruatur & honoratur. Cuius tamen translata reliquia nunc Furnis seruantur, inquit Balæus Centur. 2. cap. 16. At non tote, ô bone, sed duntaxat portio quedam. Quod etiam de S. Walpurga dictum esto; de quo admonere nō supersedit Molanus in sanctorum Belgij *Indiculo*, idque ne quis deciperetur narratione quorundam, qui rem ita referunt, vt quis existimare possit, totas Reliquias Furnos deportatas esse; quod à vero alienum est; Facta est hæc portionum de Reliquiis S. Willibaldi, S. Wunibaldi & S. Walpurgis translatio anno Domini DCCC. LXX. quo tempore Otkerus seu Otkarius VI. Eystettenfis Episcopus Cathedralam Willibaldinā moderabatur. Quanquam in rebus gestis huius Episcopi alium sit de his reliquiis in Flandriam missis, silentium. Balduinus cognomento Ferreus tunc Flandriam imperio tenebat. Sub quo etiam corpus S. Donatiani Archiepiscopi Remensis Brugas Flandricas trāslatum est, anno gratiæ DCCC. LXIII.

CAPVT XXIII.

*De canonizatione & translationibus
S. Willibaldi.*

Communis sententia habet S. Willibaldum Canonizatum esse à Leone VII. Pontifice Max. qui pontificatum iniit anno Redemptoris DCCC. XXXVI. eundemq; vita functus deseruit anno DCCC. XXXIX. cum sedisset annis tribus, & sex mensibus. Hoc ergo tempore, quod cōtinetur annis istis, S. Willibaldum Cælicum nume-

ro adscriptum oportuit, quando Starckhandus Willibaldinam cathedram obtinebat.

Sed his refragatur Philippus, qui canonizationem istam refert ad annum Domini DCCCC.LXXXIX. qui est quinquagesimus annus ab obitu Leonis Papæ, & primus Megengozi Antistitis Aichstadiani. Quamquam sibi ipse etiam repugnat: si enim Leo VII. in Sanctorum numerum retulit S. Willibaldum, ut ipsemet disertè scribit, quomodo id eo, quem indicat anno, fieri potuit?

Relatio de canonizatione & translationibus sancti Willibaldi, quæ in ipso vestibulo Pontificalis existat, eodem fermè modo hac de re loquitur. Sunt, qui nodum hunc ita solvendū censeant. Sub Leone VII. petitam Canonizationem S. Willibaldi; & examinata acta, à prædicto Pontifice, idq; studio Starckhandi tunc Eystettensis Episcopi; verum immatura morte Leonis, opus inchoatum imperfectum mansisse, ut sæpius hoc ipso in argumèto accidisse nouimus, donec tandem Megengozus rem iterum vrgerè cœperit; feliciterq; confecerit, & hoc accidisse non anno DCCCC.LXXXIX. Sed anno M. XIV. qui fuit vltimus annus Megingozi in Episcopatu. Nec abluunt ab hac sententia verba Relationis, si rectè intelligantur & distinguantur. Sunt autem ista; iam in Megengozi pontificatu à me relata. *Medio tempore Dominus Deus in laudem & honorem egregij Confessoris sui multa permisit fieri signa. Illa verò signa infinita cum à Leone Papa VII. satis essent examinata & coram eo probata; procurante venerabili patre Domino MegengoZo, laudabiliter Canonizatus & Sanctorum Catalogo insertus est. Procurante nimirum MegingoZo nō apud Leonem VII. sed apud sui temporis*

poris & præfulatus Pontifices, vt quod à Leone VII. comprobatum fuerat; re ipsa perficeretur. Cæterum, anno M. XIV. nauiculam S. Petri gubernabat Benedictus VIII. qui S. Henricum Imperatorem imperiali corona redimiuit. Ego nescio quomodo propensior sum in Leonem VII. Papam, ita vt quæ de Megengozzo adduntur, assumpta existimem. Difficile enim creditu est tantam lucernam tam splendidè rutilantem sub modio iacuisse, hoc est, canonizatione caruisse, ab anno Domini DCC. LXXXI. vsq; ad annum salutis M. XIV.

Quatuor Translationes Reliquiarum S. Willibaldi ponit Philippus cap. 38. Prima est retro altare sancti Viti. Secunda, ad medium Ecclesiæ. Tertia ad chorum B. Virginis. Quarta, ad chorum Willibaldinum. Alij tres tantum statuunt, omissa illa ad medium Ecclesiæ. De quibus translationibus plura reperies in historia Episcoporum, vbi, à quibus singulæ peractæ sint, sigillatim explicabitur.

Auctor Anonymus, qui vixit & scripsit sub Gundackaro XVIII. Episcopo Eystertensi aliam sub Reginoldo Episcopo si non perfectam, saltem tentatam translationem ponit his verbis. *Adhuc quod mirabilius est dicam, centesimo LXXXVI. depositionis S. Willibaldi anno, cum Chrysostomus noster Reginoldus Episcopus monasterio magnificentius instructo, & pulcherrimo, vt nosti, carmine facto, corpus eius de medio choro, vbi vsque modo sepulchrum eius cernitur, in cryptam, vbi iam nunc requiescit transferre cogitaret, facto triduano ieiunio Archipresbyteri, quibus iussum fuerat, summo, vt decuit, timore & reuerentia pretiosum corporis eius thesaurum offenderunt, stantem procul expansis ad cælum manibus Episcopo, neque, quo vsq; omnia*

peragerentur, accedere auso. Sed veridica patrum relatione
percepi, omnes, qui sacratissimas eius reliquias inspexere, an-
num integrum in hac vita non impleuisse. Quid autem ipsi
Episcopo acciderit, non est dicendum per singula.

CAPVT XXIV.

Conuicia Centuriatorum & Balai iacta
in S. Willibaldum.

Idem erroribus imbutus fuit, inquit Centu-
riatores Cent. VIII. cap. 10. quibus Bonifacius.
At Bonifacius nullis erroribus imbutus fuit,
ergo nec Willibaldus. Dicite tamen, qui sunt isti erro-
res Bonifacij? Corruptelam de oratione pro mortuis, à Pon-
tifici Gregorio acceptam, longè lateq; sparsit, ut patet ex epi-
stolis eius ad Aldherium Abbatem. Grandis error, preces
fundere pro defunctis, & ut fundantur, docere, & ab
amicis etiam exigere, prout exegit S. Bonifacius ab
Aldherio in epistola, quam ad ipsum dedit, quæ est
XXIV. inter Bonifacianas. Scilicet id faciendum es-
se, nesciebat S. Bonifacius, & nescius vsque ad extre-
mum vitæ finem mansisset; nisi à Pontifice Grego-
rio dogma hoc accepisset: quasi verò etiam ante hunc
Gregorium, in toto Christiano orbe mos orandi pro
mortuis non viguerit, maximè in Anglia; prius quo-
que quàm Bonifacius pedem ex Anglia efferret. Quis
autem tam stultus & amens est, qui, si vna ex parte
stantes S. Bonifacius & S. Willibaldus dicant, pro de-
functis preces & supplicationes Domino offerri de-
bere; è contra verò Illyricus cū suis Wigando & Mat-
thæo Iudice vociferetur; hoc esse superstitiosum, ac proin-
de omni modo fugiendum; non malit subscribere senten-
tiæ